

लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा मुना मदन

पल्लव रञ्जन द्वारा अनुकूलन

परम मेयाडबो द्वारा कलाकृति

मुना मदन र तीर्थयात्री मूल रूपमा
लक्ष्मीप्रसाद देवकोटाद्वारा नेपालीमा
लेखिएको;
पल्लव रञ्जन द्वारा अंग्रेजी
मा रूपान्तरित;
स्पाइनी ब्याबलर संग्रहालय द्वारा उत्पादित अनलाइन
www.spinybabbler.org मा

यो प्रकाशन यसको मौलिक, पूर्ण र अपरिवर्तित रूपमा
स्वतन्त्र रूपमा वितरण, साझा र प्रसारित गर्न
सकिन्छ।

पूर्ण वा आंशिक रूपमा कुनै परिवर्तन गर्न सकिँदैन
यो प्रकाशन अन्तिम प्रयोगकर्ताद्वारा। यस प्रकाशनमा भएका कलाकृति,
तस्बिरहरू, र पाठ प्रतिलिपि अधिकार धारकको लिखित अनुमति बिना निर्दिष्ट
गरिएको बाहेक अन्य कुनै पनि माध्यम वा माध्यमबाट प्रयोग, पुनरुत्पादन, वा
स्थानान्तरण गर्न सकिँदैन।

प्रतिलिपि अधिकार २००१: पाठ, पल्लव रञ्जन;
तस्बिरहरू, योगदानकर्ताहरू।

यस प्रकाशनको PDF ढाँचालाई पूर्ण मौलिक रूपमा वितरण गर्ने, प्रसारित गर्ने र
साझेदारी गर्ने अधिकार बाहेक सबै अधिकार प्रतिलिपि अधिकार धारकहरूसँग
सुरक्षित रहनेछ।

थप जानकारीको लागि, ईमेल गर्नुहोस्:
admin@spinybabbler.org ; फ्याक्स:
977-1-546654 ;
फोन: ९७७-१-५४६७२५;
वा यहाँ लेख्नुहोस्: बक्स ८९७५, एपसी ४७२, काठमाडौं, नेपाल

सुविधा

मुना मदन
राज्यको सबैभन्दा
लोकप्रिय लामो कविता

मुना मदन

[मुना]

आगो,

मेरो मनमा आगो बलिरहेको छ।

नछोड, मेरो जीवन, नछोड।

आँखाको चमक,

मेरो रातको तारा, तिम्रो प्रकाश

नखोजोस्। मेरो यो छाती च्यातनुहोस्

सायद तस्बिरहरू

मेरो मुटुमा,

जब तिमीले तिनीहरूलाई देख्छौ,

तिम्रो मन परिवर्तन हुनेछ।

मलाई विष देऊ।

बु पियन।

बुझौँ? मेरो पीडा

मेरो आँसुसँगै खस्छ, तर आँसु बोल्दैन,

विचारहरू मन भित्रै रहन्छन्। माया, मेरो

आँसु पनि

बोल्न असफल।

[मदन]

प्यारी मुना,

यसरी नबोल, म फर्कनेछु।

बीस दिनको लागि।

म ल्हासामा बस्नेछु, बाटोमा बीस

दिन यात्रा गर्नेछु।

मलाई हेरेर मुस्कुराउनुहोस्,

किनकि यदि तिमी मुस्कुराएको भए

म आफूलाई उठाउन सक्थेँ।

भगवान इन्द्रको स्वर्गमा। मेरो
मनसाय
चाहे त्यो प्राप्त गर्नु होस् या मर्न,
मेरो बाटोमा आँसुको बाधा नराख्नु।

करेनहरू फर्कन्छन्
सूर्यसँग।
यो एकदमै रमाइलो दिन हुनेछ,
हाम्रो भेटघाटको दिन।

[मुना]
मेरो राम, मेरो कृष्णः रातको
सूर्य,
उडानको तयारी गर्दा मुस्कान, म यी सबैलाई
कसरी मिलाउने?
मलाई यहाँ नछोड। म तिम्रो
छेउमा चम्किन्छु, तिमी बिना म
ढुङ्गा जस्तै हुन्छु। मलाई
तिमीसँगै लैजानुहोस्,
मेरो हात समात,
हामी जङ्गल, पहाड,
भीरको सामना गर्नेछौं,
र हत्याराहरू।

[मदन]
मुना, मेरो मुना,
आमालाई हेर, उनलाई हेर, त्यो
दियोमा बाल्ने तेल सुक्न लागेको छ।

हामी दुवैले उनलाई छोड्न, बस्न,
हेरचाह गर्न सक्दैनौं।
तीन बीस जाडो देखेका उनका
आँखाहरू
तिम्रो अनुहार हेर्दा उनी
चम्किऊन्।

[मुना]

पहेलो कपाल, नरम शरीर,
आमाको माया
तिम्रो खुट्टा बाँध्न सकिन। उनको
स्नेहको छायाँले बोलाउँछ तर तिमीलाई
रोक्न सक्दैन। तिमीलाई के पाउनेछ?

त्यो भूमिमा

उनको माया जत्तिकै बहुमूल्य?

सुनका झोलाहरू,

तिनीहरू हातको फोहोर हुन्,

सिउँडीको रस हुन्,

हाम्रो तरकारी,

मनमा शान्ति

राम्रो छ। बस,

आफ्नो विचार सन्तुष्ट पारनुहोस्।

[मदन]

तर म के गरूँ?

- एक घुट्टो दूध

मेरी आमाको घाँटीको लागि,

- आफ्ना मानिसहरूका लागि शौचालय र धारा

बनाउने उनको सपना,

- तिम्रा नाजुक हातहरूमा राम्रा

चुराहरू,

- ऋणबाट असुरक्षित घरको लागि बलियो जग

यी इच्छाहरू मेरो मनमा गाउँछन्, तिनीहरूका

आवाजहरू मेरो मनमा छन्। संगीतले मेरो

खुट्टा चलाउँछ मुना। माथि भगवान

हुनुहुन्छ।

अनि मेरो पनि मुटु छ।

म ती क्रोधित बाढीहरू पार गर्नेछु। मेरो मतलब

ठीक छ, तर यदि कुरा बिग्रियो भने, कम्तिमा म

मरेको हुनेछु।

एउटा गीतको साथ।

[मुना]

तिमीले मेरो मुटु भित्रको

गाँठो कस्यौ।

त्यसपछि फर्केर नआऊ,

म तिम्रो अनुहारको एउटा

अविस्मरणीय तस्वीर कोर्नेछु।

सम्झनाको लागि।

ल्हासाका कन्याहरू नाच्छन्,

तिनीहरू सुनले कुँदिएका जस्तो देखिन्छन्, तिनीहरूको

आवाजहरू बाँझो पहाड र खेतहरूमा खेल्दा खोलाहरू

जस्तै हाँसिन्छन्। छोड, मेरो माया,

घर र शहरलाई अँध्यारो पार्ने, आँसुमा पनि

शक्ति हुँदैन। सायद अँध्यारोमा,

सम्झनाहरू चम्किनेछन्

वा बिजुली जस्तै चम्किन्छ।

अनि दुःखको वर्षा हुन्छ

मेरो लुगामाथि।

[कथावाचक, मदनको यात्रा वर्णन गर्दै] नाङ्गो

पृथ्वी, बादलको कुहिरो,

चढाईहरू तातो छन्, फूलहरू विषाक्त छन्,

झण्डा भएका डण्डाहरू मृत्यु हुन्। त्यहाँ,

मठहरू हेर्नुहोस्

र कपाल खौरिएका लामाहरू। एक दिन

सुनको छाना

आकाश विरुद्ध

पोताला दरबार मुनि, ल्हासा

मुस्कुराए।

याकको छालाको पर्खाल,

कपडामा स्वर्गदूतहरू।

हड्डीजस्ता सेता भोटेनीहरू, झुकेर हिँड्नेहरू

गुरुहरू अगाडि डुबेका आँखाहरू लिएर।

[घरमा मुनाको वर्णन गर्ने कथावाचक] मोती खसे।
मोती खसे।

जब मुना मुस्कुराइन्।
तर अब उनी निदाउँछिन्।
निद्रामा, आँसुले उनको अनुहार भिजाउँछ,
उनका दिनहरू लामो छन्,
उसका रातहरू लामो छन्,
उसको समय उदास छ।
उनको आवाजमा, सुन,
नरम आँसुको मुसलधारे वर्षा हुन्छ।
प्रकाश समाप्त भएपछि,
झिलिमिली बत्ती पनि उज्यालो हुन्छ।
महिलाहरू कथा लिएर आए, पुरुषहरूले
वास्ता गरे,
जब तिमी गुलाब देख्छौ, त्यसलाई
नछुनु।
वासनाले होइन, बिगार। एउटा
अद्भुत प्राणी
भगवानको रत्न हो
यसलाई भ्रष्ट पार्ने प्रयास नगर।

[मुना]

शहरका किराहरूकहाँ जानुहोस् र
तिनीहरूलाई आफ्नो कुरा भन्नुहोस्।
चन्द्रमालाई खसाल्नुहोस्,
पहाडहरू माथि उठाउनुहोस्,
म उसको खुट्टा र मेरो
स्वर्गको प्रतीक्षा गर्नेछु,
भगवानले सृष्टि गर्नुभएको छ
चार सुन्दर दिनहरू,
त्यो जीवन हो,
हिलो नफाल।
तिनीहरूलाई बिगार्न।

[कथावाचक, मदनको यात्रा वर्णन गर्दै] चिल्लो
कंकड सुन,
नयाँ देश, ताजा प्रकाश,
कस्तुरीको सुगन्ध।
मदन बसे, छ महिना बित्न नपाउँदै सम्झनाहरू
पानी जस्तै आएः
बिरामी आमा, मुनाका आँखा रुँदा ठूला थिए। रातभरि उनी
निदाउन सकेनन्।
लुगामा सुनको भारी झोला लुकाएर, कस्तुरी जम्मा
गर्दै,
ऊ केही साथीहरूसँग भेट्यो र घरतिर
लाग्यो।

[मुना]
कस्तो दुःस्वप्न!
एउटा भैसीले मलाई घिसार्दै तल
झारिदियो! म हिलोमा लडें, आमा,
सबैभन्दा कालो भैसीले मलाई घिसार्दै तल ल्यायो।

[मदनकी आमा]
आऊ प्रिय,
डरले नकाँप, म तिमीलाई
आउने सबै रोगहरू लिनेछु।

मेरो टाउकोमा,
नहल्लाउनुहोस्।

[मुना]
मेरा आँखाका पलकहरू थरथर काँपेछन्,
मेरो मन दुखेको छ, हाम्रो घरमा दुष्टताको छायाँ
आएको छ। सायद उसँग समय छैन, सायद ऊ
चाँडै आउने आशा गर्छ, बाटोहरू अग्ला पहाडहरू
हुँदै जान्छन् सायद त्यसैले होला ऊ आएको छैन।

[कथावाचक]

घर फर्कने बाटोमा मदन हैजाले बिरामी पर्छन्।

[मदन]

नछोड! मलाई काग र गिद्धको अगाडि
नछोड! मेरा साथीहरू, म अझै मर्ने छैन।
म उभिनेछु,

मेरो घाँटी सुकेको छ, मेरो
छाती जलिरहेको छ,
मेरो आँखाबाट यी आँसु पुछिदेऊ, ममा
अझै सास बाँकी छ।

[मदनका साथीहरू]

हामीसँग औषधि छैन र यहाँ
कोही पनि छैन।
बस! हामी प्रत्येकले एक दिन छोडेर
जानुपर्छ, भगवानले तिमीलाई मुक्ति
दिनुहुनेछ।

[कथावाचक]

मदन उठ्छ र कुहिनामा अडेस लाग्छ, उसका साथीहरू गएका
छन्, दिन रातोमा डुब्छ, हावा सुत्छ, चराहरू शान्त हुन्छन्,
चिसो हुन्छ, ऊ लड्छ।

[मदन]

यो आगो के हो? के जंगल
जल्छ?
के यो आगोले मरेकाहरूलाई मार्नेछ? के यो
डाँका हो कि चोर?
के यो राक्षस हो?

मदनले मददको लागि फोन गर्ने निर्णय गर्छ।

[तिब्बती]

को रुन्छ?...

तिम्रो साथीहरू खराब छन्।

मेरो घर केही माइल टाढा छ, तिमी मर्ने छैनौ। म

तिमीलाई त्यहाँ पुर् याउँछु, तिमी ठीक हुनेछौ।

[मदन]

तिब्बती भाइ, तपाईं देवता हुनुहुन्छ,

तपाईंको शब्दहरू अद्भुत छन्।

मलाई भनिएको छ, म वंश र

कुलीन जातिको मानिस हुँ।

म तिम्रो खुट्टा आदरपूर्वक समात्छु, भाइ, म

तिम्रो खुट्टा समात्दै छु।

मानिसको महानता

जातले होइन उसको हृदयले

निर्धारण गर्छ

र उसले ल्याउने वंश।

[कथावाचक]

तिब्बतीले उसलाई आफ्नो घरमा बोकेर लैजान्छ, ऊनमा आराम दिन्छ, पानी र

दया दिन्छ, जडीबुटी खोज्छ, कुल्चन्छ र पिउन लगाउँछ। उसले मदन याकको

दूध दिन्छ र उसलाई बलियो बनाउँछ। मदनको घरमा ट्याङ्गेरिनहरू फूलन्छन्,

विचारहरू कोमल र उदास हुन्छन्।

[मुना]

तिमीले मलाई बिर्सियौ। भन, कसरी

बिर्सियौ? कुन घृणित देवताले तिमीलाई

लग्यो?

म देख्न सक्दिन, पहाडहरू परेदाले ढाकिएका छन्। तिम्रो

जुन छवि म देख्छु त्यो खाली छ।

तिम्रो आवाजले मलाई निद्रामा खुशीका कथाहरू

सुनाउँछ। उड्नको लागि मेरो पखेटा छैन।

म मेरो माया खोज्न सक्दिन। किन हाम्रो

सम्पत्ति छोडेर गयो?

अनि त्यही शहरमा बसे।
के तिमी बिरामी छौ? के तिमीलाई मेरो बारेमा सम्झँदा
आँखा आँसुले भरिन्छ?
धुलोले छुँदैन, काँडाले दुख्दैन।

[कथावाचक]

मदन तिब्बतीलाई आफ्नो केही सुन दिएर धन्यवाद दिन चाहन्छन्, तर
तिब्बतीले भौतिक पुरस्कार अस्वीकार गर्छन्।

[तिब्बती]

म पहुँलो सुन के गरूँ? मेरा छोराछोरीले न त यो सुन
खान सक्छन् न त यसले उनीहरूलाई न्यानोपन नै
दिन्छ।
मेरी श्रीमती मरिसकेकी छिन्, उनी स्वर्गमा
छिन्, बादलहरू उनको गहना हुन्, उनको रत्न र
सुन।

मदन रुन्छ।

[तिब्बती]

संयोगले धन्य भएँ र मैले सहयोग गरे। म धनको
लागि भलाइ साट्ने छैन। यदि चाहनुहुन्छ भने,
आमालाई सोध्नुहोस्,
मेरा बच्चाहरूको लागि प्रार्थना गर्नु।

[कथावाचक]

मदनकी आमाले स्पष्ट अनुहार देख्छिन् र
बोलाउँछिन्, हावाले प्रतिक्रिया दिन्छ,
हावाले उनलाई छुन्छ।
आँखामा आँसु छैन, केवल शान्ति, त्यो
पोखरीमा प्रतिबिम्बित साँझको
कोमलता।
उनी मुनातिर हात बढाउँछिन्।

[मदनकी आमा]

मेरी प्यारी, अब जाने समय भयो, नदी
पार गर्ने, नरोऊ। सबैजना यसै बाटो
हिँड्छन्,
धनी र गरिबी भोग्नेहरू। पृथ्वीले पृथ्वीलाई
भेट्नुपर्छ।
यो दुःखको बाढी, यसको विरुद्धमा
खडा हो, नझर्। मैले संसार फुलेको
देखें,
मैले यो सुकेको देखें,
अनि मैले भगवानलाई चिनेको छु।
हामीले यहाँ रोपेको बीउ स्वर्गमा
उम्रनेछ। तिमीले जे दियौ, माया,
तिमीले फिर्ता पाउनेछौ।

जब तिमी यो ठाउँ छोड्छौ। मलाई
हेर, म सबै लिन्छु
मैले मेरो साथ गरिसकेको छु।
तिमीले निद्रामा पाएको सुन, म आफूसँगै
लैजानेछु।
म अहिले जान चाहन्छु, तर के मदन
आउँदैनन्? म यो संसारबाट आँखा
चिम्लनु अघि उसलाई हेर्न चाहन्छु।

यदि म उसलाई भेट्नु अघि नै मरे भने, उसलाई भन,
वृद्धाले उसलाई नरोउन अनुरोध गरिन्।

[मुना]

म सफा गर्नेछु र चम्काउनेछु।
आँसुसहितको तिम््रो सम्झना, आमा,
चिन्ता नगर,
अहिलेसम्म केही भएको छैन।

[कथावाचक]

मदनकी आमा काँप्न थाल्छिन्, उनको
आवाज मधुरो हुन्छ,
कहिलेकाहीँ मुनाको हात समातेर उसलाई माया
लाग्छ,
उनी टाढाको स्वरमा सोध्छिन्, "मेरो
छोरा कहाँ छ?"
ठूलो हावाले हाँगाहरू हल्लाउँछ,
काग चिच्याउछ, यात्रीहरू चुचुराहरूलाई हेरिरहेका छन्।

मदनको टाउको हत्केलामा छ, हात घुँडामा
अडिएका छन्, काग चिच्याउछ।

मदनले कागलाई हेर्छ।

[मदन]

तिमीले मेरो शहर देख्यौ?
त्यो उपत्यकामा मेरो घर सफा छ। मेरी आमाकहाँ
जाऊ, उनको कपाल सेतो छ, मुनाकहाँ जाऊ, उनी
चम्किलो छिन्।
उनीहरूलाई भन कि म ठीक छु, उनीहरूलाई मेरो बारेमा
चिन्ता नगर्न भन, ल्यानमा रहेका रूखहरू फलफूलले
पाकेको हुनुपर्छ, जाऊ, खा, र उनीहरूलाई मेरो कथा
सुनाऊ।

[कथावाचक]

आज राती शहरमा अनौठो चिच्याहट छ। भिजेका आँखा, मधुरो
बत्ती, तेज हावा, कुकुरहरू रोडरहेका छन्, चन्द्रमा छैन।

मदनको मृत्युको हल्ला घरमा
पुग्यो।
पातहरूबाट आँसु चुहिरहेको र
भाँचिएको सानो रूख हेर्नुहोस्।
वृद्धाको सास फेर्न गाह्रो भइरहेको छ। मुना
लडेकी छिन्।

[मदन]

म किन आएँ, आमा? म के हेर्न

आएँ?

मेरी आमा, तिमीले मेरो छाती च्यातिदियौ। मेरो अनुहार
हेर, आमा, मलाई हेर। म आएको छु। मैले पाप गरेको
छु। मलाई हेर। म नजिक हुँदा किन टाढा हेर्छौ, मलाई
हेर। मलाई रोएको देख। मलाई सान्त्वना देऊ। नछोड,
फर्केर आऊ,

के तिमी मलाई चिन्न सक्दैनौ? म

पनि चिन्न सकिन्न

आमा आफ्नो ख्याल राख्नुस्। यो

कस्तो शान्ति हो?

तिम्रो अनुहारभरि फैलिएको छ, मसँग बोल।

तिम्रो त्यो कोमल हृदयलाई म कसरी चोट

पुर् याउन सक्छु?

आमा, मैले सुनका थैलाहरू ल्याएको छु, मैले ती

तपाईंको चरणमा राखे,

हामी शौचालय र धारा बनाउँछौ,

आमा,

जहाँ तपाईंले औल्याउनुहुन्छ।

फर्केर आऊ, त्यहाँ नहेर, आकाशतिर

नहेर।

[कथावाचक]

मुनालाई नभेटेपछि मदन आफ्नी बहिनीकहाँ जान्छ।

[मदन]

मलाई भन, दिदी, मलाई भन, मेरी मुना कहाँ छिन्? मेरी

आमा मर्दै हुनुहुन्छ, तर म उनलाई देख्दिन।

[मदनकी बहिनी]

तिमी गयौ र फर्केर नआउँदा तिम्री मुना दुःखी हुँदै आफ्ना

आमाबाबुकहाँ गइन्।

[मदन]

के उनले मेरी आमालाई एकलै छोडेर गइन्?

म गएको बेला उनले कसरी एकलै छोड्न सक्थे र?

[मदनकी बहिनी]

मुना आफैँ बिरामी हुँदा हामीबाट

टाढा गइन्। छोरीहरूमाझ उनी हीरा

जस्तै चम्किन्,

उनी अस्वस्थ भएकोले गइन्।

[मदन]

मुना कस्तो छ, जो उनलाई भेट्न आएकी थिइन्? उनले

पानी माग्न परछ,

मेरो मुनालाई पानी कसले पिलाएको छ?

[मदनकी बहिनी]

उसलाई पानी चाहिँदैन, ऊ निको हुन्छे र निको हुन्छे, उसलाई तिम्रो
जडीबुटी चाहिँदैन।

अनि मेरो माया, म उनलाई भेट्ने थिएँ तर उनको

आमाबाबुको घरमा लैजाने बाटो भेटिन।

[मदन]

यदि उनी निको भइसकेकी छिन् भने किन फर्किएकी

छैनन्, किन फर्किएकी छैनन्?

[मदनकी बहिनी]

उनी बाटो खोज्छिन् तर आमाबाबुको घरबाट फर्काउने कुनै
बाटो छैन।

[मदन]

यो अनौठो छ, तपाईंको मतलब के हो?

[मदनकी बहिनी]

उनी बादलहरूमाथि छिन्, उज्यालोले

भरिएको त्यो शहरमा।

[मदन]

मेरी बहिनी, मलाई भन मुना यहाँ छिन्।
मलाई भन उनी यस धर्तीमा छिन्। मलाई
भन उनी कहिले फर्किन्छिन्।

[मदनकी बहिनी]

उनी नदी पारि बस्छिन्।
अर्कोपट्टि।
तर उनी फूलहरूसँग हाँस्छिन्, पानीसँग
नाच्छिन्,
ताराहरूसँग झिम्किन्छिन्, कालो
चरासँग बोल्छिन्, र उनका आँखाहरू
चम्किन्छन्। उनी शीतसँग रुन्छन् र
जब उनी दुःखी हुन्छिन्,

तिमीले कुहिरो डुब्दै गरेको देख्नेछौ। मेरो भाइ,
मुना मरेको छैन, चराहरूले उनको गीत बनाएका
छन्, तिनीहरूलाई गाएको सुन।

[मदन]

मुना मरेकी छैन, मलाई भन कि उनी जिउँछिन्।
मलाई भन कि उनी आफ्नो आमाबाबुको घरमा
छिन्। मेरो आशाको जरा,
मेरो मनका पखेटाहरू, मलाई
भन मुना यहाँ छिन्।
उनी कहिले फर्किन्छिन् मलाई भन!

[मदनकी बहिनी]

उनी यहाँ छैनन्, पृथ्वीको यो छेउमा। उनी त्यहाँ
बस्छिन् जहाँ दुःखले दाग लाग्दैन। कल्पनाको पार

उनी स्वर्गका बगैँचाहरूमा खुशीका फूलहरू
टिप्छिन्।

[मदन]

निरदयी बहिनी। तिम्रा शब्दहरू मृत्यु हुन्। आशाका कोपिलाहरू खोल्न, फुल्न र मेरो आँखा अगाडि डुल्न दिने। कानहरूलाई विषको घोट निल्न लगाउने।

मुना, हे मुना, तिमी पूजाको मन्दिर र जीवनको साङ्गो थियौ।

जीवन, तिमी किन गयौ?

मेरी बहिनी, मलाई मेरी मुना हेर्न देऊ।
उसलाई बोलाऊ, दिदी, मलाई केही समयको लागि भेट्न देऊ। हे
मुना, मेरी मुना, तल मेरो छेउमा आऊ।
मेरी रानी, मलाई तिमीलाई केही समय हेर्न देऊ।

[मदनकी बहिनी]

मेरो भाइ, मेरो प्यारो भाइ, हिम्मत गर, यो फोहोरी
जीवन छोड्नु पर्छ।
अन्तमा, हावाले मुट्ठीभर खरानी लैजान्छ, यो मासुको फूल झरेर
ओइलाउनु पर्छ।

[मदन]

मेरी बहिनी, सम्झनुहोस्, "मेरो छाती फुट्न चाहन्छ," उनले भनिन्।
"हामी सुनले के गर्ने?"
"बिरालो खाएर हाम्रो आत्मालाई सन्तुष्ट पार्नु राम्रो हो," उनले भनिन्। हे भगवान,
तिमीले उसलाई कसरी सृष्टि गर्न सक्छौ?
अनि तिमीले बनाएको कुरालाई बिगार्छौ। तिमीले
यो फूल कसरी बनाउन सक्छौ र त्यसपछि
उसलाई यसरी तल तान्न सक्छौ? तिमीले मलाई
यो फूल दियौ,
तिमीले कसरी उसलाई यसरी नष्ट गर्न सक्छौ? मेरी बहिनी,
जब मैले उसलाई पहिलो पटक देखेको थिएँ, जब मैले पहिलो
पटक मुनाको अनुहार देखेको थिएँ
मैले कहिल्यै सोचेको थिइनँ कि मुना मर्न सक्छिन्,
दिदी, मलाई लागेको थियो कि उनी कहिल्यै मर्ने छैनन्।
आगोले उनलाई कसरी सताउन सक्छ?

म उसलाई कहाँ पाउन सकूँ, मेरो
छातीमा समातेर? मलाई उसको
खरानी देऊ, बहिनी,
म उनको खरानी मेरो छातीमा दल्न चाहन्छु।
आमा, मुना, म यहाँ बस्दिन।
म यहाँ बस्दिन दिदी, म यहाँ
बस्दिन।

यो धर्तीतिर नहेर मुना म पनि आउँदैछु।

आँसुका थोपाहरू लिएर, तिमीले
छोडेका प्रेमका रत्नहरू लिएर।